

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. 3.—Εκάδιδοται δις του μηνος.

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ... 3,50

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΔΑΟΝ

TIMATAI

Λεπτῶν 15

261—Γραφείον ὁδ. Ερμοῦ—261

Παρακαλεύνται εἰς χ. Συνδρομήται τῆς «Αθηναΐδες» καὶ τῶν ξένων Περιοδικῶν ν' ἀποσείλωσιν ἐγκαίρως τὰς συνδρομάς των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀπεστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἑξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμου ἐλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποσέλλεται δωρεάν τοις Συνδρομήταις τῆς «Αθηναΐδες» χρωματισμένη εἰκών.

Δίαν παραδόξως σίμερον παρατηρεῖται, ὅτι ἀνθρώποι συστέλλομενοι νὰ ἐκφράσωσι γνώμην περὶ ὑποθέσεων ἃς ἀγγοῦσι, μετὰ θάρρους δρμώς καὶ εὐτολμίας ἀποφαίνονται ἐπὶ τοῦ χριστιανικοῦ θρησκεύματος, ὅπερ εὐδέποτε ἐμελέτησαν καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ὅποιου οὐδέποτε ἔμαθον. Κατήγνως σχεδόν συρρός παρά τις νὰ περιφρονῶσι τὸν χριστιανισμὸν καὶ μετὰ δεισιδαιμονίας νὰ ἐπιζητῶσι τὸν ἀρχαιόν εθνισμὸν, ὡς δυνάμενον ν' ἀνυψώσῃ τὸν ἀνθρωπὸν εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τοῦτο ιερίζουσες σαφάνι. Άλλ' ὅτι οἱ τοιῦτοι πλανῶνται πλάνην μεγάλην, γίνεται δῆλον τοις πᾶσιν ἐκ τῆς ἐπομένης συνοπτικῆς ἐκθέσεως περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀνθρωπότητος κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ χριστιανισμοῦ. Καθότι ὅτι ἀγαθὸν ὑπάρχει, ὅτι εὐγενὲς, ὅτι κόσμιον, ὅτι ἐνάρετον καὶ θεῖον, ἐν τῷ κόσμῳ, προηλθεν ἐκ τοῦ χριστιανισμοῦ.

—Α'). Κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ χριστιανισμοῦ, εὑρίσκομεν τὸν κόσμον ὑπὸ τὸ σκῆπτρον μιᾶς ἰσχυρᾶς αὐτοκρατορίας. Αἴγασαι αἱ χῶραι Αἴγυπτος, Συρία, Περσία, Ἑλλάς ἢ οὐσαν ὑπὸ τὴν χριστικήν τῶν Καισάρων τῆς Ρώμης. Άλλα διάταξαν παραδίδεις ὑπῆρχε καὶ γλώσσα κοινὴ, ἥτις δὲν ἦτο ἡ Λατινικὴ, ἀλλ' ἡ Ἑλληνικὴ. Καταβοταὶ οὐχὶ οἱ τῶν φιλοσοφῶν καὶ τῶν ἐπιστημόνων, ἀλλ' ιδιόρρυθμοί τις συνισταμένη ἐκ δύο

στοιχείων τοῦ φιλοσοφικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ, ἐξ Ἰλάδος· τοῦ στοιχείου τοῦ νόμου καὶ τοῦ πολέμου, ἐκ Ρώμης· τοῦ στοιχείου τοῦ αἰσθήματος, ἐξ Ἀσίας· τοῦ στοιχείου τῆς θρησκείας, ἐκ Συρίας· γλώσσα καὶ ὄλα δυναμένη νὰ ἐκφράσῃ τοὺς γηγενέσι τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Ὑψίστου πρὸς τὴν πεπτωκιναν καὶ καταρρέουσαν ἀνθρωπότητα.

Β'). Κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ χριστιανισμοῦ εὑρίσκομεν τὴν ἀνθρωπότητα ἐντελῶς ἐξηγρειαμένην ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς πολυθεϊας δημιουργούθεοντος ὑπ' αὐτῆς. Πᾶν ἀγαθόν καὶ πᾶν κοινὸν εἶχεν ἀποκρουσθῆ καὶ ὁ ἀνθρωπὸς, βέπων πρὸς τὸ κακὸν ἐλάττευεν οὐ μόνον θεοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ θεοὺς ἐμπαθεῖς, θεοὺς αἰσχρούς, θεούς ἀτίμους· ὃ δὲ κακοθεία ἐξηκείτο ἐν τοῖς ναοῖς ὡς εὐσέβεια! «Ἡ πονεία, κατὰ διάσημον τινα συγγραφέα, καὶ ἡ μέθη ἀπετέλουν μέρος τῆς λατρείας τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Διονύσου· ἐν τοῖς δὲ ναοῖς κατὰ τοὺς ἀφιερωμένους εἰς τοὺς θεοὺς ἀγῶνας ἐδεικνύετο εἰς τὸ φῶς τοῦ ήλιου ὅτι πρὸς τιμὴν τῆς γλώσσης δὲν δύναμαι νὰ προφέψω». Τὴν τοιάτην κατάστασιν μαρτυροῦσιν οὐχὶ μόνον δόκιμοι συγγραφεῖς ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ ἀνασκαφαὶ ἐν Πομπηΐᾳ, ναὶ, καὶ αὐτὸς ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὰς πρὸς Ρωμαίους καὶ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὰς αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ σημειωνὴ κατάστασις τῶν ἔθνων ἐκείνων, ἀτινα ἔχουσι μὲν φιλολογίαν, φιλοσοφίαν καὶ τέχνας, ἀλλ' ἐλλείπουσιν αὐτοῖς αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαὶ ὡς λ. χ. ἡ Κίνα, αἱ Ινδίαι, ἡ Ιαπωνία ἢ—

Γ'). Εὑρίσκομεν πρὸς τούτους ὅτι μόνον τὰς δοξεῖς ἐξημένας εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν, ἀλλὰ καὶ τὰ πάθη ἐξηγρειαμένα. Τὰ δύο τρίτα τῶν πολιτισμένων ἐπαρχιῶν ἦσαν ὑπὸ χαμερπῆ δουλείαν, καὶ ὁ αἰγμάτως δὲν εἶχε δικαιώματα περιουσίας, ζωῆς ἢ τιμῆς, ἀτινα ὁ νικητὴς εἶχε καθήκον νὰ σεβασθῇ. «Οθεν πρὸς τὴν ματαιότητα τῶν νικητῶν μυριάδες νέων, νεανίδων καὶ γεροντῶν ἐσύροντο ὅπισθεν αὐτῶν ἀπερχομένων ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Πρὸς τερ-

ψιν δὲ τῶν εὐγενῶν θεατῶν ἐν τοῖς ἀμφιθέατροις κατεκερματίζοντο περὶ τὰς 20,000 καὶ 30,000 ἀνθρώπων ἐν ταῖς μονομαχίαις καὶ θηριομαχίαις.

Δ'). ἄλλα πλέον παντὸς ἄλλου γεγονότος μαρτυροῦντος τὴν φοβερὰν ήθικὴν καταπτωσιν ἦν ὁ πάρα φύσιν ἔρως, οὔτινος καὶ αὐτὸς τῶν σεβασμιωτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων φιλοσόφων τῆς ἐποχῆς ἐμνημόνευον ὅχι μόνον ἀνευ μομφῆς, ἀλλὰ μετά τινος εὔνοιας. Ιερότης τοῦ γάμου εἶχεν ἐντελῶς καταστραφῆ καὶ οὗτος εἶχε μεταβληθῆ εἰς νόμιμον πορνείαν, καὶ τὸ ἀσύλον τῆς οἰκογενείας εἶχεν ὅλως ἐξαληρθῆ. Ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου πονεῖ ἀνατολοῦντος καὶ τὸ πολλοστημόριον τῆς τρομερᾶς ἑκείνης καταπτώσεως, καθ' ἣν λογικοὶ ἀνδρες, ἐλεύθεροι καὶ ἀνεπτυγμένοι ἔζων ὑπὸ ἀχαλίνωτον χαμέρπειαν κυλιόμενοι ὡς χοῖροι εἰς τὸν βόρεον τῆς ακαλοσίας· ἀλλ' ἔτι περισσότερον πονεῖ ἡ καρδία ἡμῶν, ὅτι ὑπάρχουν ἀνθρωποι γενθέντες τοὺς καρποὺς τοῦ χριστιανισμοῦ νὰ ἐπιθυμῶσι τὴν κατάστασιν ἑκείνην καὶ νὰ προσδοκῶσι παρ' αὐτῆς εὐδαιμονίαν καὶ μακαριότητα. Πιστεύομεν ὅμως ὅτι τοῦτο γίνεται ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἀπερισκεψίᾳ.

Οἱ ἡθικὸς κῶδις τῆς ἀρχαίτητος ἦν ἔργον καλλιτεχνικὸν, ὅπερ διηγείρει μὲν τὸν θαυμασμὸν, ὡς ὁ Παρθενὸν καὶ ἡ χρυσελεφάντινος Ἀθηνᾶ τοῦ Φειδίου, ἀλλ' οὐδόλως ἥγγιζε τὴν καρδίαν. Τὸ ἀρχαῖον δρᾶμα δί' οὐ ἐδιδάσκετο ὁ λαός τὴν ἡθικὴν παρίστα τὸν Πατριωτισμὸν ὡς τὸ ὕψιστον ἀγαθὸν, τὴν δὲ Ἀμιλλαν ὡς τὸ μέγιστον ἐλατήριον, «Οὐκ ἔχει καθεύδειν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον» ἀνακράζει ὁ Θεμιστοκλῆς· καὶ ὅμως ὅτε ἡ πατρὶς ἀπήτει τὴν θυσίαν τῆς φιλοδοξίας τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ἀμφότεροι ἡρονθοῖσαν αὐτὴν καὶ ἀπέθανον φυγάδες, εἶς οὖ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ βάσις τῆς τότε ἡθικῆς αὐτῶν φιλοσοφίας ἦν σαφέα.

Ε'). Ἡ ἐπικρατοῦσα φιλοσοφία, καὶ περ βελτιωθεῖσα κατὰ τι μετὰ ταῦτα ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ χριστιανισμοῦ ἦν καθάρος ὑλισμὸς, καθότι καὶ οἱ Στωϊκοὶ ὡς πανθεϊσται ἢ οἱ Ἐπικούριοι ὡς ὑλισται ἔζων ἰδιοτελῶς, οἱ μὲν ἐπιδιώκοντες τὴν δόξαν, οἱ δὲ τὴν ἡδονὴν· Ἀμφότεροι ἐν πρώτοις ἡρούντο τὴν ὑπαρξίαν τοῦ ὑπερφυσικοῦ, τὴν ἀθανασίαν τῆς Ψυχῆς, τὴν συνέδοσιν ὡς καὶ τὴν κατ' ἀρχὴν διάκρισιν μεταξὺ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, οἵτις ἐπραγματεύοντο περὶ τοῦ ἀνθρώπου ὡς κτήνους δυναμένου νὰ καταβυθισθῇ ἐν τῇ διαφορᾷ πολὺ κατωτέρον καὶ τοῦ κτήνους. Εἴναι δὲ ἐπιστημονικῶς ὡς καὶ ἐμπειρικῶς ἀποδειγμένον, ὅτι ὅταν ὁ ἀνθρώπος ζῇ περιφρόνων τοὺς κανόνας τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς φύσεως, καταβάλλεται καὶ προώρως καὶ οἰκτρῶς καταβιβάζεται εἰς τὸν τάφον, ὅπερ δὲ συμβαίνει εἰς πρόσωπα συμβαίνει καὶ εἰς κοινωνίας. Οὐθὲν ἡ φοβερὰ ἑκείνη ἀσέβεια, τῆς ἐπεκράτει πρὸς τοὺς νόμους τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς φύσεως, κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ χριστιανισμοῦ, ὥθει τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν ἀκολασίαν ἐφ' ἓν, ὡς θέλομεν προσέχων ἀποδεῖξε, ἐσωσεν αὐτὴν ὁ χριστιανισμός. Ἀγτὶ λοιπὸν νὰ περιφρογῷ τὸν χριστιανισμὸν δέον νὰ μελετήσωμεν αὐ-

τὸν ἵνα μάθωμεν τὰς πρὸς αὐτὸν ὑποχρεώσεις καὶ εὐγνωμονῶμεν τῷ Θεῷ διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐστέλαγχυίαν καὶ ἀγάπην αὐτοῦ.

K.

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΟΣ

Οτε κατὰ πρῶτον ἐπάτησεν ἐλληνικὴν γῆν ὁ περικλεής Σατωρίανδος, τοσοῦτον ἐθέλγη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἐλλάδος καὶ τῶν νυκτῶν αὐτῆς, ὡς τε ἔνθους ἔγραφε περὶ αὐτῶν τὰ ἔζης:

«Κοπάσαντος τοῦ ἀνέμου τῇ δῃ τῆς ἐσπέρας καὶ τῆς θαλάσσης ὁμαλυνθείσης, τὸ πλοῖον ἔμεινεν ἀκίνητον. Τότε πρῶτον ἀπήλαυσα τὴν πρώτην δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ τὴν πρώτην νύκτα ἐν τῇ γῇ τῆς Ἐλλάδος. Εἴχομεν ἀριστερόθεν τὴν νῆσον Φάνον καὶ τὴν Κέρκυραν, ἥτις ἐξετείνετο πρὸς ἀνατολάς· ἀπεκαλύπτοντο πρὸς τούτοις αἱ γαῖαι τῆς Ἡπείρου· τὰ Ἀκροκεραύνια ὅρη, τὰ ὅποια εἴχομεν διέλθει, ἀπετέλουν πρὸς βορρᾶν, δηισθενεῖς μάνην κύκλου, ὅστις ἐπερατοῦτο εἰς τὴν εἰσόδον τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Δεξιόθεν, τουτέστι πρὸς δυσμάς, ὁ ἡλιος ἐδυευ ἑκείθεν τῶν ἀκτῶν τοῦ Ὄτραντου· ἐμπροσθεν ἡμῶν ἡ θάλασσα ἐξετείνετο μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς.

Τὰ χρώματα περὶ δυσμὰς ἡλίου δὲν ἦσαν διόλου ζωροί· ὁ ἡλιος κατήρχετο μεταξὺ νεφῶν, τὰ ὅποια ἐχρωμάτικές διὰ φοινιών χρωμάτων· εἰσέδυσεν ὑπὸ τὸν ὄρεοντα καὶ τὸ λυκόφως ἀντικατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μικροῦ τούτου λυκαυγούς ὁ οὐρανὸς ἦτο λευκός περὶ τὴν δύσιν, κυανόχρους ἐν τῷ ζεῦθι καὶ λευκόφωις· οἱ ἀστέρες διεπέρασαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον τὸν θαυμαστὸν εκείνον χρωματισμὸν καὶ ἐφαίνοντο μικροὶ καὶ ὄλγοιν ἀκτινοβόλοι, ἀλλὰ τὸ φῶς αὐτῶν ἦτο κεχρυσωμένον καὶ τοσοῦτον γλυκεῖαν ἔχον λάμψιν, ὡς τε δὲν δύναμαι νὰ δώσω ἰδέαν. Οἱ τῆς θαλάσσης ὄρεοι δίποτες, συνεχέοντα μετὰ τῶν ἀτμῶν τοῦ οὐρανοῦ. Παρὸ τὴν νῆσον Φάνον ἡ τῆς Καλυψοῦς παρετείτο πυρὰ ἀνημράνην ὑπὸ τῶν ἀλιέων· ἐάν εἴχον ὄλιγην φαντασίαν, ἐδυνάμην νὰ ἴδω τὰς νύμφας καυούσας τὸ πλοῖον τοῦ Τηλεμάχου. Παρὸ δέ μοι ἦτο ν' ἀκούσω τὴν Ναυσικᾶν παιζούσαν μετὰ τῶν συντρόφων τῆς Ἀνδρομάχην κλαίονταν ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Φευδοῦς Σιμόνετος (α), διότι παρετέρους μακρόθεν ἐν τῇ διαφανείᾳ τῶν σκιῶν τὰ δρῦ τῆς Σχερίας (β) καὶ τοῦ Βουθρωτοῦ (γ).

Τὰ κλίματα ἔχουσι κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἕττον ἐπιφρόνητα τῆς καλαιοθησίας τῶν λαῶν. Ἐν Ἐλλάδι π. χ. τὸ πᾶν εἶνε ἥδη, τὸ πᾶν συγκερασμένον, τὸ πᾶν εἶνε πλῆρες γαλήνης ἐν τῇ φύσει καθὼς καὶ ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν ἀρχαίων. Κατανοεῖ τις σχε-

(α) Ψευδῆς, διότι ὁ ἀληθῆς ἦτο ἐν Τροίᾳ, διότι ἀπίχθη ἡ Ανδρομάχη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου.

(β) Σχερία ἀνομάλετο ἡ μετὰ ταῦτα Κέρκυρα, ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων.

(γ) Πόλις ἐπὶ δρῦνόμου κέλτου τῆς Ἡπείρω Θεσπρωτίας.

δὸν πῶς ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ Παρθενῶνος ἔχει ἀναλογίας τοσοῦτον ἐχιτυχεῖς, πῶς ἡ γλυπτικὴ τῶν ἀρχαίων εἰνε τόσον ὀλίγον ἀνώμαλος, τόσον γαληνιαῖα, τόσον ἀπλῆ, ὅταν ἕδη τὸν καθαρὸν οὐρανὸν καὶ τὰς χαριέσσας τοποθεσίας τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Ἰονίας. Ἐν τῇ πατρίδι ταύτῃ τῶν Μουσῶν ἡ φύσις δὲν συμβούλευε τὰς παρεκτροπάς, ἀπ' ἐναντίας τείνει νὰ ἐπαναγάγῃ τὸ πνεῦμα εἰς τὸν ἔρωτα τῶν δρυοιομόρφων καὶ ἀρμονικῶν πραγμάτων». K. N.

Αἱ οἰκογομικαὶ ἔξεις τοῦ Πάτα Λέοντος II'. οὐκ ὀλίγον ἐνοχλοῦσι τοὺς ἐγκαθέτους τοῦ Βατικανοῦ, οἵτινες βλέπουσι τὰ προνόμια αὐτῶν ἀποκειρόμενα καὶ τὰς δαπάνας αὐτηρῶν ἐλαττουμένας. Αἱ δαπάναι τῆς Αὐτοῦ Ἀγιότητος εἰς 7500 φρ. κατὰ μῆνα ἐνῷ ὁ Πτο. Θ', ἀπαράντα 20.000 φρ. τὸ δὲ περισσεύον μετὰ τὰς δαπάνας δίδεται εἰς ἐλεγμοσύνην. Πρότερον πλείστοι καρποὶ καὶ λαχανικά τῶν κήπων τοῦ Βατικανοῦ διενέμοντο εἰς τοὺς διαφόρους ὑπαλλήλους καὶ εἰς ἐλεγμεσύνας; ἀλλ' ὁ Πάπας διέταξε νὰ πωλῶνται καὶ τῶν κερδῶν νὰ γίνεται κρηπτὶς εἰς τὴν οἰκιακήν του θεραπείαν. Οἱ Λέων II' ἔγινεται πρωτὶ καὶ δέχεται τοὺς δημοσίους λειτουργοὺς, δέχεται δὲ εἰς ἀκρόασιν τὴν μετρητήριαν καὶ εἴτη περιπατεῖ ἐν τῷ κήπῳ. Τὸ ἐσπέρας οἱ ἴδιαιτεροι αὐτοῦ γραμματεῖς γράφουσι ὑπαγορεύοντος αὐτοῦ μετὰ ταχύτητος τοσάντης ὅσον δυσκολεύονται νὰ τὸν ἀκολουθῶσιν διὰ τῆς γραφίδος.

ΘΗΡΑ ΔΟΡΚΑΔΩΝ ΕΝ ΑΙΓΑΠΤΩ

Ἡ Αἴγυπτες εἶναι ἵσως ὁ πολυθρόντερος τόπος τῆς γῆς· τὰ λιμναῖα καὶ τὰ ῥέοντα ὑδατα εἰσὶ κεκαλυμμένα ὑπὸ νησῶν καὶ κερκιθαλίδων, τὰ ἔλη βρύσουσιν ὑπὸ σκολοπάκων τῶν μικρῶν (ζυλοκότων), ὑπὸ κοπαδίων σχοινίκλων (σχοινοπουλίων), χαραδρῶν καὶ ἀγριόγηνες διέρχονται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ καταπίπτουσιν ἐνώπιον τοῦ δωρεάν, δωδεκάδες λαγωνίδια μέσου τῶν ποδῶν του, καὶ ἀγέλαις δορκάδων βόσκουσιν εἰς τὰς ἐσχατιδές τῆς ἐρύμου.

Πόθεν προέρχεται ἡ ἔκτακτος ἀφθονία τῆς παντοειδούς ταύτης θηράς; Εκαστος περιγγητής τὴν ἀποδίδει εἰς ἴδιαιτεραν τινὰ αἰτίαν· ὥθελεν ὅμως εἰσθαι φρονιμώτερον, νὰ θεωρήσωμεν τὴν καταπληκτικὴν ταύτην πολλαπλασίαν, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐνώσεως πάντων τῶν κεχωρισμένων ὑποδεδειγμένων αἰτίων, τούλαχιστον νὰ εὐχαριστηθῶμεν ἐκ τοῦ τετριμένου τούτου λόγου, ὥστις οὐδὲν σχεδόν ἐξηγεῖ· «διότι δὲ οἱ Αἴγυπτοι δὲν θηρεύει σχεδόν». Ἀλλὰ διατί δὲν θηρεύει σχεδόν οἱ Αἰγύπτιοι; Ίδου ποῦ ἔγκειται τὸ ἀληθῆς ζήτημα. Δὲν θηρεύει, διότι δὲν ποιεῖται περὶ πολλοῦ τῆς θηράς ως τροφῆς χρησιμευόσης· διότι ἡ ἀπάθης καὶ νωθρά φύσις του ἀπωθεῖ πᾶσαν σφράγαν ἀσκησιν· διότι ἐν γένει είναι τοσοῦτον ἀδηλίος, ὥστε δέν κατορθώνει νὰ προμηθευθῇ ἐν τούφεκιν

μετὰ τῶν ἐφοδίων του· διότι ἐπὶ τέλους, ἐνεκα τάνειρηνικῶν ἔξειν τοῦ καὶ τῶν θηρησευτικῶν δοξασιῶν του, σέβεται τὴν ζωὴν τ

νητοὶ λοιπὸν καὶ τοποθετημένοις εἰς θέσας ἀποστάσεις
ἀπ' ἀλλήλων, ἀναμένουσιν οὕτω τὸ λυκαόνγες. Τότε
αἱ δορκαδες βλέπουσαι αὐτοὺς καὶ μὴ γινώσκουσαι
ποῦ νέκτρα πάσι, τρέχουσι φύρδην μίγδην περιστρεψ-
φόμεναι· οἱ δὲ κυνηγοὶ ἀφίνουσιν ἔκστος τὸν πάρδον
του, οἵτις ἐκ τῆς συγχύσεως ὡφελούμενος, σπανίως
συάλλει νὰ συλλάβῃ μίαν δορκάδα ἐκ τοῦ τραχήλου,

Θήρων δορκά
καὶ τὸν πόλεμον τῆς ἀρέσσει τοῦ κυρίου του.
Συμβαίνει πολλάκις να μην πληγωθῇ ὑπὸ τοῦ πάρδου
καιρίως, καὶ δύναται να διατηρηθῇ ζῶσα.

Ο πάρδος, περὶ οὗ ἦδη σφραγεῖται λόγος, εἶναι εἰ-
δος γαλεώς, πρωτομούστατος μὲν τῇ λεοπαρδάλει, αλ-
λὰ διαφέρειν κατά τὸν σχηματισμὸν τῶν ὄγκων, οὐ-

τινες δὲν εἶναι συστελτοί, ώς πάντες τῶν λοιπῶν σαρκοφάγων ζώων τοῦ γένους τῶν γαλᾶν. Ὁ πάρδος βαδίζων, ώς ὁ κύων, ἔπειται φυσικῶς; ὅτι οἱ δύνυχες οὗτοι, τοὺς ὄπαιούς οὐδὲν προστατεύει κατὰ τῆς ἐνδελεχούς τριβῆς ἐπὶ τοῦ ἑδάφους, εἰσὶν ἡμῖνη μένοι καὶ δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς σπαραγμὸν τῆς λείκης. Ὁ πάρδος λοιπὸν εἶναι τὸ ἥπτον

νέννοιον την οποίαν από την πρώτη στιγμή της έχει πάρει η μεταβολή
της στην προσωπικότητα της, η οποία είναι η προσωπικότητα της θεότητας.
Αληγύπτων για την οποίαν ο Θεός την έχει πάρει την προσωπικότητα
της οποίαν ο Θεός την έχει πάρει την προσωπικότητα της θεότητας.
ώπλισμάνον ζώον ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν οἰκουγέ-
νειάν του. Εἴη μεραρχηταί εὐκολωτάτα, καὶ ἐὰν τὸ εἰ-
δος τοῦτο δὲν ἔγενετο κατοικίδιον, ὡς καὶ ἡ γαλῆ,
τούτῳ προέρχεται, διότι ὁ ἀνθρώπος δὲν ἔργονται
εἰσέτι καὶ ἔχει ὡς δούλον ζῶον ὀλίγον υποτερεικόν, καὶ
τοῦ ὄποιου αἱ ὑπηρεσίαι εἰσὶν ἀγάπαι τὰς τρόφιμας τοι.

Ἐξάγεται ἐξ ἐπισημοτάτων ἐγγυράφων, καὶ τοι ὁλίγων γνωστῶν, ὅτι ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος Α'. ἐτέπεπτο θεωρῶν ἐνίστε λαγωούς συλλαμβανομένους ὑπὸ δύο πάρδων, οἵτινες τῷ εἰχον σταλῆ δόρον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐν Ἀσίᾳ ή διὰ τοῦ πάρδου Θάρα εἶναι καὶ νῦν ἔτι μία τῶν ἐν ὑπολήφει τέρψεων. τῶν αὐτοχθόνων ἡγεμόνων. Οἱ ἵπποτικοὶ μὲν, ἀλλ' ἀτυχῆς Τίσπο-Σάξις ἦτο ἐκδοτος εἰς τὴν τερψίν ταύτην μετὰ δὲ τὴν ἡτ-

εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς διαικήσεως ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Τουρκίας ὀλίγον χρόνον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ῥωσοτουρκικοῦ πολέμου, ὅπως ὄργανώσῃ τὴν ὁμωμανικὴν χωροφυλακὴν, ἐπὶ δὲ τῇ ἐνάρξει τῶν ἔχθροπραξιῶν κατέλιπε προσωρινῶς τὴν πρωτεύουσαν μετὰ τοῦ Ἀδρανίου Κερίμ καὶ μετέβη εἰς Ρουτσούκιον ὡς μέλος τοῦ ἐπιτελείου του. Ἐπανηλθεν ὅμως εἰς Κωνσταντιγούπολιν ἢ δὲν διωρίσθη δριστικῶς εἰς διαίκησιν σώματος στρα-

Ο ΒΕΚΕΡ ΠΑΣΑΣ

πασάς. Τον διάδοχο του Δουνάβεως όπο των Ρώσων, ο Σουλτάνος ἀντεκατέστησε τὸν Ἀβδούλ Κερίμ διὰ τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ, ὃς τις προσεκάλεσε τὸν Βέκερ πα-
σῶν εἰς Σούμλαν, ὅμοι μετ' ἄλλων ἄγγλων ἀξιωμα-
τικῶν, καὶ τῷ ἔδωκε σπουδαῖν ἀφγυγίαν ἐπὶ τοῦ
Λώμ. Ὁ Βέκερ πασᾶς ταχέως καπέστη δημοφιλής
παρὰ τοῖς στρατιώταις αὐτοῦ, οἵτινες διεκόπεισαν, ὅτι
ὁ Ἄγγλος πασᾶς εἶπεν αὐτοῖς νά «ἀκολουθῶτι» καὶ

Θέλετε νὰ διαμείνητε ἀγνωστος; ήμεις μετὰ σεβασμοῦ ὑποκύπτομεν εἰς τὴν θέλησιν σας ταῦτην.

Εἰσελθόντος τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ δωμάτιον ἀνθρώπου τινὸς αποσταλμένου παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ γραφείου τῶν λεωφόρων, ἵνα παραλάβῃ τὰς τῶν κυριῶν ἀποσκευάς, οἱ μουσικοδιδάσκαλοις ἀπεκχαιρέτησε τὰς ὁδοιπόρους, αἵτινες δὲν εἶραδυναν· νὰ μεταβοτοῖν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἑταῖριας Δαρφίτ καὶ Γαλλιάρι.

Μίαν μετέπειτα ὥραν ἡσαν μακρὰν πλέον τῆς Σωμάτων.

Μετὰ μεσημβρίαν ἡ κ. Ζακέτ διευθετοῦσα τοὺς θαλάμους, οὓς αἱ κύριαι Δουπλεῖς κατεῖχον, εὗρε, μουσικὴν τετράδιον, περιέχον τὴν συμφωνίαν τρῦ 'Ροΐς ἐρτοῦ Δια βόλον, διπερ ἔφαίνετο λησμονηθὲν ἐπὶ τίνος ἐπίπλου καὶ ἐσπευσε νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν υἱὸν της, δοστὶς μηχανικῶς ἀνοίξας αὐτὸς ἐξέβαλεν αἴφονδίως κραυγὴν ἐπιλόγεως καὶ γαρῆς ἐπὶ τῆς πρωτης σελιδοῦς τοῦ βιβλίου ἡσαὶ γεγραμμέναι αἱ λέξεις αὗται:

«Προσεφέρθη τῷ Μουσικοδιδάσκαλῳ Ἰουλίῳ Ζακέτ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπιερίδος τῆς 8 Σεπτεμβρ. 1837».

ΚΟΡΗΛΑΙ ΦΑΛΚΩΝ.

Ἄζτη λοιπὸν ἡτο! ἀνέκραξεν ὁ νέος ἔξαλλος· ἡτο! ἡ δεῖπονις Φαλκών. "Ω! τὴν εἰχον μαντεύεις.

Ἐν Πειραιεῖ, 6 Δεκεμβρίου 1879. N. K. Φ.

Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣ ΤΟΥ ΤΕΤΤΙΓΟΣ

Ο πρωτοφεύστης Λαφοντέν καὶ μετ' αὐτὸν οἱ ἄλλοι τοῦ σοφαροῦ αἰώνος μας μεγάλοι ποιηταὶ παντοῦ τῆς γῆς ἐκήρυξαν καὶ ἐπίστευσεν ὁ Κόσμος, ὡς γεγονὸς ἐπίσημον, ἐκεῖνον ποῦ ποτὲ δὲν ἔγινεν ἢ θά γενῇ! Ωὐτοπία, πλάνη!

Δέ τεττικὲς πρὸς τὸν Μύρμηκα ν' ἀπέλθη, ἐπαπτῶν πρὸς τὸ φιλαργυρότατον τῶν ἐπὶ γῆς ἐντόμων, τὸν κλῶνα τῆς πτελέας του πρὸς ὥραν παραιτῶν!

Εἶν' ἀληθὲς δὲν εὑθύμος τῆς μεσημβρίας ψάλτης διτὶ ποτὲ δὲν ἔπλωσε τὴν χειρὰ του ἐκεῖ δῆσον βιωδά ζωσφία, πυγμαῖοι ἀχθοφόροι νυχθυμερὸν ἐργάζονται ἐκεῖ ποῦ κατακεῖ δὲν Μύρμηκης ὑποχθόνιος καὶ σκυθρωπὸς σωρεύων τοὺς κλοπιμαίους κόκκους του ἐκ τῆς συγκομιδῆς τοῦ πεινάλεους γεωγούς, καὶ ἀληθοῦν ἐργάτου, πρὸς δὲν νὰ κράξῃ ἐτοιμος εἶναι: «μὴ τραγουδῆς καὶ μοῦ ταράττες ὀχηρῆς, τοὺς κόκλους τῆς σορίας, τὸ νῆμα τὸ πολιτόλοκον, τῶν μαθηματικῶν, ἀφοῦ πρὸς ὄφελος κοινὸν νὰ εὔρω κοπιάζω

Τὰ 20 πῶς γίνονται; 'ε ἐτος 100!»

Εἶν' ἀληθὲς δὲν ὠρεῖσα ποτὲ τῆς γῆς τὰ βάθη εἰς σκοτεινόν τι σπήλαιον νὰ κρυψα θησαυρούς διότι ὡς χριστιανὸς μὴ μεριμνᾶτε, εἴτα, θησαυρούς διά την αὔριον καὶ ἐμπρὸς εἰς τοὺς χορούς! Άλλὰ καὶ πότε μὲν εἰδότε, φεῦσται καὶ λαοπλάνοι, τὸν κλῶνα τῆς πτελέας μου ν' ἀφήκω πρὸς στιγμὴν καὶ ἐπαίτους χειρῶν τρέμουσιν· τὸν Μύρμηκα νὰ τείνω μὲ ράχη εἰσερχόμενος εἰς κάθε γῆς ρωγμήν;

Ψεύδομεν! ποτὲ τὸ ἀτμάμου δὲν ἥλλαξα μὲ στόγους τὸ φύλλον μου τὸ πράσινο μὲ ὑπόγαιον σκιάν· ποτὲ μου δὲν ἀντιλάξα τὸν ψύχηλόν μου κλῶνα μὲ εύρωτισσαν, κάκοσμον καὶ ὄγραν μυρμηκιάν. Εξει ἀπὸ τοῦ μύρου μου ἐτόντα τὴν λύραν καὶ ἔψαλλα μὲ φτιδρότητα τὸ μάταιον τῆς γῆς,

μὲ ἄκραν σταθερότητα τὸ ἀστατον τῆς μοίρας τοῦ πατέρος καὶ τούτοις μὲ κατέλαβε θανάτου καταγίγ-

Άλλ' ἔστω I ἀν πραγματικῶς εἰζήτησα τὸν κόκκον τοῦ σίτου πάρα Μύρμηκος ἐν ὧρᾳ παγετοῦ, νὰ καυχηθῇ δὲν ἐπρεπεν ὃ πλουσίος ἐκείνος τὸ βλέμμα του πῶς ἔστρεψεν ἀπὸ πτώχην θητοῦ.

Άλλ' οὐχ! εἰναὶ πάντοτε τοιαύτη τῶν πλουσίων, ἡ σπείρα η φιλάργυρος καὶ ἡ γλώσσα των ψευδῆς. Κραυγάζουν πῶς τὴν θύραν των τοῖς κρούσουν αιωνίως, ἐνῷ πρὸ του μεγάρου των δὲν ἀπέρρι πούδεις!

Αθήνησι, 1 Ιανουαρίου 1880.

Μ. Δ. Σευζάνης.

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * * Κοινῶς νομίζεται, διτὶ τὸ πετρέλαιον εἶναι ἀνακάλυψις τῶν νεωτέρων. Τὸ 'Αθήναιον τοῦ Λονδίνου γράφει διτὶ ητο γνωστὸν ἐν τοῖς χρονοῖς τοῦ Αλεξανδροῦ, ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι οὐδεμίαν τοῦ εύρήματος τούτου ἐποιοῦστο χρησιν. 'Εν τοῖς Βίοις τοῦ Πλουτάρχου ἀπαντᾶ χωρίον τι ὑπὸ τὴν εἶχες ἔννοιαν. Μακεδόνις τις ὄνοματι Πρόδενος, ἐπιτετραμένος τὴν φύλαξιν τῆς αποσκευῆς τοῦ βασιλέως ('Αλεξάνδρου), σκάφας εἰς τὸ μέρος τοῦ "Οξου ποταμοῦ ἵνα στίσῃ τὴν σκηνὴν τοῦ βασιλέως εὗρε παχεῖαν τινα καὶ ἐλαϊώδη φλέβα, ἐξ ης ἀνέβλινες ύγρον τι οὐδόλως τοῦ ἐλαίου διαφέρον· τὸ εὐρήμα τοῦτο τοσούτῳ μᾶλλον ἐπιπληξεν αὐτούς, ὅσῳ δὲν ὑπήρχον ἔλααια κατὰ τὰ μέρη ἔκεινα.

* * * Κατ' αὐτὰς πρόκειται νὰ μεταχωμισθῇ ὁ διδείσκος τῆς Κλεοπάτρας, ὁ δωρηθεὶς παρὰ τοῦ πρώην Κεδίδου τῆς Αἰγύπτου, εἰς Νέαν Υόρκην ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν δύο ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν.

* * * Τὴν μεγίστην γενιείαν ἐν τῷ κόδωμα ἔχει τις ἐν Αμερικῇ ὄνδρατι Σμιθ, ἔχουσαν μῆκος 7 ποδῶν καὶ 6 δαχτύλων. Ο Σμιθ, δοστὶς ἔχει ήλικιαν 31 ἑτῶν καὶ ἐπάυσε νὰ ξυρίζεται: ἐν ήλικιας 13 ἑτῶν, δύναται νὰ ὄνομασθῇ νέος Όνουφριος.

* * * Η Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας συνέστη ἐν τῷ κόδωμα ἔχει τις ἐπεισόδους τοῦ παλλαγῆς τοῦ πατέρος της Κλεοπάτρας, καλύπτει 15 στρεμμάτων γῆς καὶ ἔχει 900 ψυλαλλήσους. Τὸ κατάστημα δὲν ἔχει παραβύνει ἐπὶ τῆς δόδοος ἀλλὰ τὸ φῶς εἰσέρχεται ἐκ τῶν αὐλῶν, ως τοῦ οὐδόλου δύναται νὰ γίνῃ ἔρρος ἐν αὐτῇ ἀνευ τῆς βοηθείας τηλεόδωλων. Εν ταῖς αὐλαῖς ἔχει μεγάλας δεζαμενάς πλήρεις μᾶτος καὶ μηχανάς ἐτοίμους πρὸς κατάσθετιν τοῦ πυρός.

* * * Η ἐκ Μασσαλίας εἰς Παρισίους ἀπόστασις εἰναι 600 μιλίων. διατρέχεται δὲ διά τοῦ σιδηροδρόμου ἐν διαστήματι 15 ὥρων.

Αἴσιος Αἰτίγματος Α.'

Σύμη—μῆς—Σήμη

"Ελυσαν δ' αὐτὸν ἡ κ. Υπατία Δ. Χαραμῆ, οἱ κκ. Δ. Χ. Βουρνάζος, Θ. Κ. Μαρκοπούλιώτης καὶ Δ. 'Αλεξόπουλος.

ΑΙΝΙΓΜΑ Β'

Εἶμαι χόρτον καὶ μὲ βράζεις, μὲ μασσάς, καταβροχθίζεις, δυὸς προθέσεις δισυλλάθους λάβε καὶ μὲ σχηματίζεις.

Αἰνιγματικός τῆς Διευθύνσεως τὰ ΞΕΝΑ ΗΕΡΙΟΔΙΚΑ εἰς οὐδένα ἀποστέλλωνται ἀνευ προπληρωμῆς.